

INLEIDING

Eens, heel lang geleden, in de oeroude tijden van weleer, leefde er aan de Noorderdijk in het dorpje Andijk een man die heel veel van vogels hield. Hij vond, dat er voor hen te weinig plaats was om te wonen en daarom bouwde hij een vogeltoren. Op een grote berg torende dit bouwwerk boven het wijde vlakke landschap uit. Goed in het zicht van de verdwaalde vogels.

Echter het noodlot tartte de man. Volgens het gemeentebestuur had hij de vergunning te laat aangevraagd, waardoor hij in strijd handelde met de plannen betreffende de bebouwing van het grondgebied. Dit kon het bestuur niet toestaan, anders zouden de mensen dit voorbeeld kunnen volgen en dan zou het een chaos worden in het dorp. De man moest de toren omhalen.

Deze man, Grootjes was zijn naam, liet het hier niet bij zitten. Hij schreef brieven naar het gemeentebestuur, waarin hij zijn grieven uitte en hij spande rechtszaken aan. Toen hij deze verloor, konden de gevolgen niet uitblijven. Of hij verwijderde de toren zelf, óf het gemeentebestuur liet dit doen. Omdat de man zijn levenswerk niet kon afbreken, werd dit in naam van de overheid gedaan.

Hoe dit alles precies in zijn werk was gegaan, kon menig inwoner van het dorp u uitgebreid vertellen. Maar wat men niet wist was, dat deze gebeurtenissen onderdeel uitmaakten van een groter gebeuren. Iets wat in de wereld van de goden plaatsvond.

Want in die jaren deed de god Loki in het Walhalla hetzelfde als de heer Grootjes aan de Beldersweg in Andijk. Loki werd door

de andere goden gezien als een onbetrouwbare god. Hij was degene, die hen altijd in verlegenheid bracht. Veel goden waren er dan ook van overtuigd, dat hij meer aan de kant van de demonen dan aan hun zijde stond. Volgens de voorspellingen zou hij aan het einde der tijden met de demonen samenspannen in de strijd tegen de goden.

Op het vlakke landschap van de paradijselijke woonplaats der goden plaatste Loki een feeërieke berg, dat begroeid was met zeldzame bloemen, planten en heesters. Kabbelende beekjes stroomden bergafwaarts, om de bewoners van water te voorzien. Insekten, vogels, knaagdieren en rovers uit de wijde omgeving hadden hier hun verblijf. Ook bouwde Loki op de berg een wonderbaarlijk schone vogeltoren. Een rustpunt voor de vogels, die met hun scherpe ogen van hieruit de omgeving van heinde en verre konden overzien.

Loki was trots op, wat hij gemaakt had, want de toren overtrof de schoonheid van het hemelse paradijs. De goden echter deelden deze vreugde niet, zij waren zeer verbolgen. Het was namelijk verboden, dat er iets gemaakt zou worden, dat hun woonplaats in pracht en praal zou overtreffen. Daarom riep de oppergod hen bijeen voor de Raad der Goden.

Het bouwwerk was niet volgens de regels. Loki had hier geen toestemming voor gevraagd én de toren steeg te ver boven de vlakke omgeving uit. Hierdoor konden de demonen de verborgen woonplaats van het Walhalla goed vinden. Loki had de goden weer eens in verlegenheid gebracht. Daarom besloot de Raad, dat de toren zo snel mogelijk afgebroken en de berg met de grond gelijkgemaakt moest worden.

Loki was woest, toen hij deze uitspraak hoorde. Uit wraak bezocht hij de angstaanjagende zwarte dwergen in de onderste diepten van de aarde. Hij verzocht hen, uit een stuk blauw

bloedkoraal een kraaltje te vervaardigen. Aan dit verzoek werd voldaan. Toen dit kraaltje gereed was, graveerden de dwergen hier een ankertje op.

Vervolgens bezocht Loki in gezelschap van zijn vriend de steenuil (sinds de bouw van de toren waren alle vogels met hem bevriend) het Walhalla. Daar zei hij tegen de goden, dat de zwarte dwergen voor hem uit blauw bloedkoraal een kraaltje hadden vervaardigd, dat de eigenschap bezat, dat de eigenaar een wereld kon scheppen, die de schoonheid van hun paradijs verre overtrof. De goden waren furieus. Dit mocht niet gebeuren! Zij zwoeren, dat zij Loki alle mogelijke tegenwerking zouden bieden.

Toen Loki vertrokken was, zei hij tegen de steenuil, dat deze met het kraaltje naar de aarde moest vliegen. Daar zou hij aan de voet van de Noorderdijk in de buurt van een toren, gelijkend op zijn vogeltoren, een oude vrouw aantreffen. Zij was een goede kennis van hem en aan haar moest hij de edelsteen overhandigen. Daarna diende hij naar de goden te vliegen, om hen voor te liegen, door te zeggen, dat hij de kraal in de toren verborgen had.

De steenuil stopte het kleinoord in zijn bek en vloog ermee naar de aarde.

Daar aangekomen ontwaardde de nachtelijke roofvogel bij de Noorderdijk de vogeltoren en de oude vrouw. In zijn vlucht vernam hij echter, dat deze vrouw een heks was. Zou hij aan een dergelijke vrouw de kraal geven, of kon hij beter Loki's bevel naast zich neerleggen en het kleinoord in de vogeltoren verbergen? Gedurende de afdaling moest het lot beslissen: de vogeltoren of de oude heks.